

Yükselen İttihatçılık Değil, Bak Alçalan Duvarlar!

Erdoğan rejiminin son yerel seçimde başarısız olmasına rağmen 2023 seçimleri de dahil olmak üzere girdiği tüm genel seçimlerden galip çıkarak 20 yılı aşkın süredir devam ettirdiği iktidarında belki de en maharetli olduğu işlerden birisi toplum mühendisliğidir. Hem sosyal medya hem de ana akım medya aracılığı ile söylemsel bir hegemonya yaratma konusunda artık ustalaştıklarını da söylemek yanlış olmaz.

Bu söylemsel hegemonya sayesinde 10 yıl önce çok rahat ifade edilebilen birçok eleştiri artık günümüzde telaffuz dahi edilemiyor. Örneğin Berkin Elvan'ın ölümünün ardından başta Devlet Bahçeli, Fırat Çakıroğlu gibi isimler olmak üzere milliyetçi muhalif kamuoyunun bu konuda hükümete karşı eleştirel bir tutumu varken, bugün gelinen noktada sosyal medyada küçük yaşta hayatını kaybeden Berkin'e açıkça küfürler edilebiliyor ve hükümetin ya da herhangi bir hükümet aygıtının eylemlerine yönelik bir eleştiri ise anında devlet düşmanlığı ile eşitlenebiliyor.

Peki bu noktaya nasıl gelindi? Elbette bunun birinci sebebi olarak hükümetin medyayı adım adım kendi eline almasını ve söylemi tektipleştirmesini gösterebiliriz. Bu medya ambargosunun bir sonucu olarak muhalif kamuoyundaki tüm sesler marjinalize edildi ve toplumun geniş kesimleri tarafından duyulmaz hale getirildi.

İkinci olarak da darbe girişiminin ardından MHP tarafından Erdoğan'a verilen destek ile birlikte iktidarın söylemlerinin milliyetçileşmesi ve “yerli ve millî”, “beka sorunu” gibi kavramların sıkça kullanılmasıyla beraber hükümetin güvenlik ve dış politikasının sorgulanmadığı, böyle bir sorgulanma durumunda ise sorgulayan kişilerin yerli ve millî olmamakla ve hatta “vatan haini” olmakla suçlandığı bir siyasi atmosfer meydana getirilmesini öne sürebiliriz.

Bu atmosferin ve yeni bir rejime geçmiş olmanın verdiği güç ile iktidar, yeni nesilleri de bu atmosferin tamamen doğal kabul edildiği, güvenlik politikaları ve dış politika gibi konularda hükümet ne derse herkesin o söylemin arkasında birleşmesinin doğal karşılandığı ve bu doğallığın da içselleştirildiği bir istikamete doğru yöneltmek istedi. Bu istek doğrultusunda giderek sekülerleşen ve sekülerleşmenin etkisi ile muhalifleşen gençleri daha milliyetçi-muhafazakâr bir çizgiye çekmek amacıyla İttihatçılığı kullanmaya başladı.

İktidar için yükselen milliyetçiliğin ivmesini de kullanarak söylemsel üstünlüğü ele geçirmek, gençler arasında AKP-MHP tezlerine destek oluşturmak ve yeni kurulan rejimi güvence altına almak için İttihatçılık oldukça kullanışlı bir araç seti oldu.

Bu milliyetçi-muhafazakâr yeniden inşa sürecinde de eski İttihatçı figürlerin kullanılması tesadüf değil, hatta tamamen bilinçli bir tercih. Bunu bilinçli bir tercih olarak adlandırmamın en önemli sebebi Atatürk gibi aydınlanmacı, seküler ve inkılapçı bir karakterin karşısına Abdülhamit ile yarattıkları ve muhafazakâr kitlenin zihnine kazıdıkları kudretli, dini bütün, dış mihraklara kafa tutan bir karakter yazımını bu kez de milliyetçi gençlerin zihnine Enver Paşa ile yaratmaya çalıştıkları gerçeği. Çünkü sekülerleşmenin ve bir ikon olarak Atatürk'ün tercih edilmesinin rejimin sürekliliği açısından tehlikelerini fark ediyorlar. Olası bir iktidar değişikliği durumunda 20 senedir sürdürdükleri karşı devrim kazanımlarını kaybetmemek amacıyla güvenli bir orta yol bulmaya çalışıyorlar.

Yeni kurdukları rejimin Atatürk ikonu karşısındaki yeni bir ikon yaratım sürecini Abdülhamit karakteri üzerinden tam olarak gerçekleştiremeyeceklerini idrak etmiş olacaklar ki Atatürk'e göre daha muhafazakâr, Abdülhamit'e göre ise daha milliyetçi olan Enver Paşa karakterini kullanıyorlar.

Özellikle sosyal medyadaki editlerle ya da İttihatçıların kullanmış oldukları sözlere yapılan atıflarla yaratılan dalga aynı zamanda Erdoğan, Bahçeli, Fidan, Bayraktar vb. karakterlerin övgüsüne dönüşüyor. İttihatçılık dalgası belki doğal olarak yükselmiş olabilir ancak dalganın hangi kıyıya vuracağını iktidarın tayin etmeye çalıştığını ve bu amaçla yönlendirdiğini atlamamız gerektiğini düşünüyorum.

İlk olarak İYİ Parti'yi, şimdilerde ise Zafer Partisi'ni destekleyen gençler tarafından kullanılan "Zulme karşı mukavemet" sözünün oldukça popüler olması, İttihatçılık meselesinin aslında muhalif bir noktadan hareketle ortaya çıktığını bize düşündürülebilir fakat bu sözün tam olarak ne ifade ettiğini, tarihteki İttihatçı kadroların o dönemdeki Osmanlı İmparatorluğu'nun devlet yapısına karşı verdikleri mücadeleyi tam olarak anlamadan kullanılan bu sözün yalnızca popüler bir slogandan öteye gitmeyeceği de açık.

Gerçek anlamda zulme karşı mukavemet eden ve bu amaçla gerekirse köhnemiş bir yapıyı tamamen değiştirmeye kendisini adanmış İttihatçılığın bugün yeniden yükseldiğini söylemek

açıkçası doğru değil. Elbette tarihteki İttihatçı figürlerin düşüncelerini ve eylemlerini gerçek anlamda öğrenmiş ve özümsemiş kişilerin var olduğu yadsınamaz bir gerçek ancak genel kitlenin böyle bir bilince sahip olmadığını düşünüyorum.

Bugün doğal olarak yükselen ancak yapay bir destek ile köpürtülen İttihatçı dalgayı aydınlanmacı, seküler Kemalist Cumhuriyet devrimlerine karşı kurulan Erdoğan rejiminin milliyetçi-muhafazakâr, sorgulamadan uzak devlet-tapar bir nesil yaratma isteği ile gençleri şekillendirme çabası olarak görebiliriz.

Osman Can Akdeniz, "Yükselen İttihatçılık Değil, Bak Alçalan Duvarlar!"

<https://www.fikirtepedi.com/siyaset/yukselen-ittihatcilik-degil-bak-alcalan->

[duvarlar/](#) (Yayın Tarihi: 23 Nisan 2024).